

[Skovmand.]

akademiske specialmedarbejdere, ikke er underkastet forflyttelsespligt. Men disse medarbejdere har til gengæld ingen praktisk mulighed for at avancere, fordi de højere stillinger i praksis er reserveret til folkene fra udenrigsministeriet. Man kan ikke forvente, at kvalificerede folk i længden vil finde sig i sådanne betingelser.

Jeg kan i denne forbindelse citere den rapport, „Dansk faglig bistand i praktisk belysning“, som er udarbejdet af en gruppe danske u-landseksperter. Det foreslås i denne rapport direkte, at „centrale stillinger besættes med personale, der har uddannelse og erfaring i bistandsarbejdet, og som vil gøre dette til en karriere. Et mål må være at tilføre beslutningsprocesserne en stabilitet og ekspertise, som ofte er savnet under det nuværende system.“

Eksperterne i marken er vel nok dem, der mere end nogen andre får øjnene op for manglerne i bistandsadministrationen. Det vil derfor være rimeligt, om vi under udvalgsarbejdet kan undersøge mulighederne for at få stabilitet i bistandsadministrationens personale. Selv om det nye lovforslag er godt, står og falder det dog med den administration, der skal føre det ud i livet.

Morten Lange: Det tog vel Europa 5 år at blive stablet på benene efter krigen, og lige efter at det så nogenlunde var fuldbragt, begyndte det, som vi nu kalder for u-landshjælpen, at tage en spæd form — teknisk bistand til de underudviklede lande, som det hed med et lidt fornærmende udtryk. Vi har altså i realiteten en 20-årig praksis bag os for dette arbejde, og det kan nok fra tid til anden få en eller anden til at spørge sig selv bekymret: kan det overhovedet nytte? Gør vi det helt pivhvinende galt, når vi konstaterer, at de fremskridt, som 20 år har budt på, er så beskedne? Så meget mere som u-landene, i hvert fald bedømt i al almindelighed, har overordentlig gode fra naturen givne muligheder, masser af jord, hvor man kan tage to afgrøder efter hinanden på ét år, og en lang række andre fordele; man har måske i mange tilfælde et overordentligt stort over-

skud af arbejdskraft, som der andre steder er en hæmmende mangel på. Kort sagt: der skulle være mange forudsætninger for, at 20 års arbejde skulle være kronet med et bombastisk held. Men faktisk er stillingen sådan, at vi mange steder må måle fremskridtet med en meget, meget lille alen.

Måske vi står over for en opgave, som er næsten uløselig. Måske vi somme tider går ind i en u-landsaktion blot for at dulme vores egen ikke alt for gode samvittighed i de kapitalistiske lande. Måske vi i virkeligheden skulle anbefale u-landene at lade være med at høre på vore udmærkede talere og ikke modtage vores beskedne håndsrekninger, men hellere skynde sig at etablere en hårdkogt, kampberedt socialistisk model. Hvis man ser på udviklingen i Kina, som jo er eller især da var et udpræget u-land, er der for mig meget, der tyder på, at man dér har været i stand til at få udviklingstempoet sat ganske betydeligt i vejret, når man måler det med en økonomisk alen.

Jeg siger ikke dette for på nogen måde at ytre modstand mod det lovforslag, som foreligger — vi er fra mit partis side altid gået ind for, at en rationelt tilrettelagt u-landsbistand var nødvendig — men blot for at gøre opmærksom på, at der er så store målsætningsproblemer forbundet med det. At vi ikke når de resultater, vi burde, er måske derfor ikke så mærkeligt.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi i den anledning stadig væk sørger for, at vores u-landspolitik bliver underkastet en nøje granskning med hensyn til, hvad det egentlig er, den skal indeholde. Måske var det først rimeligt at definere målsætningen, som jeg synes er nogenlunde klar i lovforslaget. Jeg vil gerne lægge vægt på nogle af de ting, der er fremdraget. Jeg tror, at vi må tilstræbe en øget økonomisk vækst, men jeg synes, det er helt overordnet, at den samtidig sker, hvad man kunne kalde sociale fremskridt, at der sker en social vækst. En u-landshjælp, som blot medfører økonomisk vækst, er jo i mange tilfælde blot penge i lomme på en oliesheik. Det er ikke et mål for succes, at der er økonomisk vækst; hvis ikke forholdene for den enkelte borger er blevet bedre, har vore anstrengelser været forgæves, så har vi endnu er-